

ORZECZNICTWO TRYBUNAŁU KONSTYTUCYJNEGO ZBIÓR URZĘDOWY

Seria B

Warszawa, dnia 23 lutego 2021 r.

Pozycja 42

POSTANOWIENIE z dnia 18 listopada 2020 r. Sygn. akt Ts 132/20

Trybunał Konstytucyjny w składzie:

Bartłomiej Sochański,

po wstępnym rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym skargi konstytucyjnej S.W. w sprawie zgodności:

- 1) art. 84 ust. 3 pkt 1 i 2 ustawy z dnia 20 czerwca 1997 r. – Prawo o ruchu drogowym (Dz. U. z 2012 r. poz. 1137, ze zm.) w zakresie, w jakim „nakłada na starostę obowiązek cofnięcia diagnoście uprawnienia do wykonywania badań technicznych bez uwzględnienia okoliczności podmiotowych i przedmiotowych”, z art. 65 ust. 1 w związku z art. 31 ust. 3 oraz art. 2 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej;
- 2) art. 84 ust. 3 pkt 1 i 2 ustawy powołanej w punkcie 1 z art. 2 w związku z art. 7 Konstytucji,

p o s t a n a w i a:

nadać skardze konstytucyjnej dalszy bieg.

UZASADNIENIE

W skardze konstytucyjnej, wniesionej do Trybunału Konstytucyjnego 9 września 2020 r. (data nadania) S.W. (dalej: skarżący), reprezentowany przez adwokata ustanowionego pełnomocnikiem z wyboru, wystąpił z żądaniem przytoczonym na tle następującego stanu faktycznego.

Decyzją z 18 sierpnia 2016 r. (nr [...]) Starosta K. – na podstawie art. 84 ust. 3 pkt 1 i 2 ustawy z dnia 20 czerwca 1997 r. – Prawo o ruchu drogowym (Dz. U. z 2012 r. poz. 1137, ze zm.; dalej: p.r.d.) i art. 104 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. – Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2016 r. poz. 23, ze zm.) – po przeprowadzeniu postępowania kontrolnego wszczętego z urzędu, cofnął skarżącemu uprawnienie do wykonywania badań technicznych pojazdów (nr [...]). Starosta ustalił, że 7 marca 2015 r. skarżący wykonał badanie techniczne pojazdu bez wymaganych dokumentów wystawionych przez właściwy organ dozoru technicznego, stwierdzających sprawność urządzenia technicznego, tj. zbiornika LPG, a następnie dokonał wpisu do dowodu rejestracyjnego i wystawił zaświadczenie o przeprowadzonym badaniu z wynikiem pozytywnym. Decyzją z 14 listopada 2016 r. (nr [...]) Samorządowe Kolegium Odwoławcze utrzymało w mocy rozstrzygnięcie Starosty K.

Złożoną przez skarżącego do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w L. skargę sąd ten oddalił wyrokiem z 4 kwietnia 2017 r. (sygn. akt [...]). Następnie Naczelny Sąd Administracyjny wyrokiem z 27 lutego 2020 r. (sygn. akt [...]) oddalił skargę kasacyjną, uznawszy m.in., że nie zachodzą przesłanki wystąpienia do Trybunału Konstytucyjnego z pytaniem prawnym w sprawie konstytucyjności art. 84 ust. 3 p.r.d.

Zakwestionowanemu w skardze art. 84 ust. 3 pkt 1 i 2 p.r.d. skarżący postawił dwa zarzuty. Pierwszy – zakresowy – dotyczy nieproporcjonalnej ingerencji w wolność wyboru i wykonywania zawodu. Naruszenie art. 65 ust. 1 w związku z art. 31 ust. 3 oraz art. 2 Konstytucji skarżący łączy z nadmiernie restrykcyjną, niedającą się pogodzić z zasadą sprawiedliwości społecznej nakładaną automatycznie sankcją administracyjną. Drugi zarzut dotyczy wadliwej legislacji przepisu w brzmieniu, które znalazło zastosowanie w jego sprawie. Skarżący zwraca uwagę na to, że art. 84 zdanie pierwsze odsyła do przepisu, którego w chwili orzekania nie było w porządku prawnym. W związku z tym zawiera on lukę prawną, której – jak podkreślił skarżący – nie można wypełnić stosując wykładnię systemową, pozwalającą „zmienić (dotworzyć) elementy normy prawnej, która miałaby stanowić podstawę kompetencyjną dla działania organu administracji publicznej (starosty) wobec obywatela”. Takie działanie jest niezgodne z zasadą interpretacji prawa administracyjnego w zgodzie z Konstytucją, a także z wyrażoną w art. 7 Konstytucji zasadą legalizmu. Odesłanie do przepisu nieistniejącego narusza także zasady poprawnej legislacji (art. 2 Konstytucji).

Trybunał Konstytucyjny zważył, co następuje:

1. Zgodnie z art. 61 ust. 1 ustawy z dnia 30 listopada 2016 r. o organizacji i trybie postępowania przed Trybunałem Konstytucyjnym (Dz. U. z 2019 r. poz. 2393; dalej: u.o.t.p.TK) skarga konstytucyjna podlega wstępnemu rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym. Służy ono wyeliminowaniu – już w początkowej fazie postępowania – spraw, które nie mogą być przedmiotem merytorycznego rozstrzygania. Trybunał wydaje postanowienie o nadaniu skardze konstytucyjnej dalszego biegu, gdy spełnia ona wymagania przewidziane w ustawie oraz nie zachodzą okoliczności, o których mowa w art. 61 ust. 4 pkt 3 u.o.t.p.TK.

2. W ocenie Trybunału skarga konstytucyjna spełnia przesłanki przekazania jej do merytorycznej oceny.

2.1. Skargę sporządził adwokat, który przedłożył stosowne pełnomocnictwo.

2.2. Skarżący wyczerpał przysługującą mu drogę prawną, ponieważ od wyroku Naczelnego Sądu Administracyjnego z 27 lutego 2020 r. (sygn. akt [...]) nie przysługuje żaden zwyczajny środek zaskarżenia.

2.3. Dochowany został trzymiesięczny termin wniesienia skargi, zastrzeżony w art. 77 ust. 1 u.o.t.p.TK, gdyż powyższe orzeczenie, wraz z uzasadnieniem, zostało doręczone skarżącemu 9 czerwca 2020 r., a skargę złożono w Trybunale 9 września 2020 r. (data nadania).

2.4. Prawidłowo został określony przedmiot skargi, tj. art. 84 ust. 3 pkt 1 i 2 ustawy z dnia 20 czerwca 1997 r. – Prawo o ruchu drogowym (Dz. U. z 2012 r. poz. 1137, ze zm.). Przepis ten, w brzmieniu zakwestionowanym w skardze, był podstawą decyzji z 18 sierpnia 2016 r. (a także pozostałych rozstrzygnięć), którą Starosta K. cofnął skarżącemu uprawnienie do wykonywania badań technicznych pojazdów. W jej uzasadnieniu wskazano bowiem, że zachowanie skarżącego „wyczerpuje przesłanki określone w art. 84 ust. 3 pkt 1 i 2” p.r.d.

2.5. Zakwestionowanemu w skardze przepisowi w zakresie w niej wskazanym skarżący zarzucił nieproporcjonalną ingerencję w wolność wyboru i wykonywania zawodu.

2.6. Skarżący wskazał, w jaki sposób – jego zdaniem – zakwestionowany w skardze przepis narusza powyższe prawo. Wprowadza on bowiem wyłącznie jeden typ sankcji administracyjnej, jaką jest cofnięcie uprawnień do wykonywania badań technicznych. Sankcja nakładana jest automatycznie po stwierdzeniu przez starostę uchybień, dlatego nie mają znaczenia żadne okoliczności podmiotowe i przedmiotowe. Wydanie decyzji przez starostę – z uwagi na rozwiązanie przyjęte w art. 84 ust. 4 p.r.d. – skutkuje przynajmniej pięcioletnim zakazem wykonywania zawodu. Statuowana w zakwestionowanym przepisie sankcja jest więc zbyt restrykcyjna i dolegliwa, dlatego nie da się jej pogodzić z zasadami sprawiedliwości społecznej.

3. W związku z powyższym i zważywszy na to, że sformułowane przez skarżącego zarzuty nie są oczywiście bezzasadne, Trybunał Konstytucyjny – na podstawie art. 61 ust. 2 u.o.t.p.TK – postanowił nadać skardze konstytucyjnej dalszy bieg.